

BỘ III – Đại đạo hái hoa

Hồi 3

Tên trên bia mộ

1.

L

ãnh Huyết cơ hồ như nhảy dựng lên: “Hoắc Ngọc Thi?”.

Thiết Thủ trầm giọng: “Phải. Chúng ta đã từng nhìn thấy cái tên này”.

Lãnh Huyết lớn giọng hỏi: “Ở Đại Bá Công Mộ Trường?”.

Thiết Thủ gật đầu: “Tên trên bia mộ”.

2.

Đại Bá Công Mộ Trường.

Khi Lãnh Huyết và Thiết Thủ cứu Tiểu Chân ra khỏi ma chưởng, đều không để ý đến cái tên Hoắc Ngọc Thi.

Chỉ đến khi Tiểu Chân đã được cứu, hai người mới phát hiện ra sơ hở qua lời nói của Tập Thu Nhai, Thiết Thủ và Lãnh Huyết mới lưu ý đến ba chữ Hoắc Ngọc Thi này.

Họ đã nhìn thấy cái tên này ở mộ trường. Trong vòng một đêm, số bia mộ mà Thiết Thủ và Lãnh Huyết đọc qua, không đến tám trăm cũng phải một ngàn, nhưng hai vị đại danh bộ này vẫn có thể nhớ ra được, quả thật là trí nhớ phi phàm.

Đó là một tấm bia rất đơn giản, chỉ có mấy chữ: “Ái tử Hoắc Ngọc Thi chi mộ”.

Ngôi mộ hoàn toàn không có gì khả nghi.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết lập tức động thủ quật mộ.

Quan tài rất lớn, thập phần hào hoa, là loại gỗ Liễu Châu thượng hảo hạng, nặng nề vô cùng.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết quyết định khai quan.

Quan tài đã được bật nắp.

Bên trong không có đồ vật gì quý giá, cũng không có bất cứ thứ thần bí nào, chỉ có một cỗ tử thi.

Chỉ có một cỗ tử thi đã mục rữa.

3.

Dưới ánh mặt trời oi ả của buổi chiều, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đổ mồ hôi như tắm, những giọt mồ hôi như những dòng suối nhỏ chảy trên mặt, trên cổ, chui vào cổ áo.

Thiết Thủ nói: “Đây không phải là thi thể của Hoắc Ngọc Thi”.

Lãnh Huyết nói: “Nhưng trên bia mộ khắc tên Hoắc Ngọc Thi”.

Thiết Thủ nói: “Người này là một tên béo, hơn nữa răng đã gãy hết, tóc đã điểm bạc. Thân hình và tuổi tác đều không phù hợp với Hoắc Ngọc Thi”.

Lãnh Huyết nói: “Vì vậy ngôi mộ này chỉ để nói với mọi người một điều: Hoắc Ngọc Thi đã chết”.

Thiết Thủ nói: “Nhưng Hoắc Ngọc Thi lại vừa mới xuất hiện”.

Lãnh Huyết gật đầu: “Vì vậy chuyện mà người dựng nên ngôi mộ này muốn che đậy đã không thể che đậy được nữa rồi”.

Thiết Thủ lại nói: “Vấn đề là ai che đậy cho hắn? Tại sao phải che đậy cho hắn, nói hắn đã chết?”.

Lãnh Huyết nói: “Nghe Tập trang chủ nói, tên dân tộc này từng bị hạ ngục, nếu đúng là vậy, tên của hắn nhất định sẽ có trong hồ sơ của đại lao”.

Thiết Thủ quả quyết: “Vì thế chúng ta đến đại lao kiểm tra, nhất định có được đầu mối”.

4.

Với thân phận của Thiết Thủ và Lãnh Huyết, muốn bảo ngục quan trong đại lao cung cung kính kính lấy sổ sách ra kiểm tra là một chuyện rất dễ dàng. Thủ hỏi có ngục quan nào dám cự tuyệt hai đại hồng nhân dưới trước Gia Cát tiên sinh chứ?

Sau khi kiểm tra và hỏi han cẩn thận, Thiết Thủ và Lãnh Huyết có thể khẳng định chắc chắn rằng Hoắc Ngọc Thi đích thực đã từng bị bắt vào đại lao.

Vụ án của Hoắc Ngọc Thi cũng thật kinh người, từ năm mười tuổi y đã bắt đầu phạm tội tròng ghẹo, đến năm mười ba tuổi đã cưỡng gian nữ tì trong nhà, đến mười sáu tuổi thì đã có ký lục về việc cưỡng gian không thành mà sát nhân.

Sau đó trong vòng năm năm, y ít nhất cũng phải gây án tới bảy mươi lần, trong đó có mười một vụ là liên quan tới mạng người, đương nhiên là chưa tính những vụ án không có người kiện cáo hoặc giả đã bị sát nhân diệt khẩu, không còn lưu lại chứng tích.

Vậy mà đến tận ba năm trước, quan phủ mới họa hình truy nã Hoắc Ngọc Thi.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết xem tới đây, không khỏi thán thở dài. Người này phạm tội mười ba năm mới bắt đầu truy nã, thực không biết đã hại bao nhiêu mạng người, hủy đi bao nhiêu thiếu nữ trinh bạch rồi.

Hai năm sau đó Hoắc Ngọc Thi mới bị bắt, đương nhiên phán quyết dành cho y là: trảm lập quyết.

Cũng có nghĩa là, một năm trước, tên ác quán mẫn doanh Hoắc Ngọc Thi này đã chết rồi.

Vậy mà hôm nay Thiết Thủ và Lãnh Huyết lại chính mắt nhìn thấy y phạm tội, còn đích thân bắt giữ nữa.

Hoắc Ngọc Thi không hết chết.

Là ai đã cứu y?

Người cứu Hoắc Ngọc Thi không những khôi phục lại tự do cho y, mà còn thay y che đậy nữa.

Còn thi thể trong mộ trường kia, rốt cuộc là ai?

Khi Lãnh Huyết và Thiết Thủ thăm dò mọi người trong nha phủ, những người biết chuyện này đều nói Hoắc Ngọc Thi đích thực đã bị xử trảm, thi thể cũng được thu liệm rồi.

Người giải Hoắc Ngọc Thi đi xử trảm thì nửa năm chết đã bạo tử, những người khác thì không nhận ra được y nữa.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ điều tra tới đây, mọi chuyện hầu như đã rõ ràng.

Hai người lại lật lại tồn án, phát hiện người phụ trách vụ án này chính là Tạ Tự Cư.

5.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đầu tiên đi kiểm tra hết một lượt các nhà lao lớn nhỏ trong vùng, sau đó đi thẳng đến đô đốc phủ.

Ngô Thiết Dực đang ngủ trưa.

Tính tình của vị tri châu sự đại nhân này ai ai cũng biết, con người hào phóng thoải mái, nhưng lúc y ngủ trưa thì không ai có thể làm phiền được, một khi làm y thức giấc giữa chừng, vị Ngô đại nhân này sẽ nộ hỏa xung thiên, mắng người như mắng chó vậy, cho dù là lúc ấy y có lỡ tay giết ai, chúng nhân cũng không lấy làm kỳ lạ.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đến đúng vào lúc y đang ngủ trưa, vì thế không ai dám vào thông báo.

Thiết Thủ năm lần bảy lượt nói: “Chúng ta có chuyện quan trọng, bất luận thế nào cũng phải nói với Ngô đại nhân”.

Nhưng không ai dám nhận trách nhiệm này, thậm chí cũng không dám mời hai người vào đô đốc phủ.

Đúng lúc này, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có cảm giác như bị gai chích.

Lãnh Huyết lập tức quay đầu.

Thiết Thủ thì không.

Hai người đã cùng nhau chiến đấu nhiều năm, tâm ý tương thông, phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu có kinh địch phía sau, không quay người lại sẽ rất nguy hiểm, nhưng nếu trong sát na quay người đó mà đối phương xuất thủ tập kích, thì lại càng nguy hiểm hơn.

Vì thế trong hai người, một quay ngoắt lại thật nhanh, còn một vẫn trầm ổn như Thái Sơn, cả đầu cũng không buồn ngoảnh lại. Sau ứng quả nhiên có một người đứng dưới gốc cây táo. Người này vận trường bào, không nhìn rõ mặt mũi, chỉ thấy tay y cầm một chiếc ô giơ lên che trên đầu.

Người này cao, gầy, trầm mặc, bước đi vô thanh vô tức, không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hai người.

Thiết Thủ không quay đầu lại, nhưng chàng cảm thấy như có một con dã lang đang nhìn mình chằm chằm với ánh mắt thèm thuồng. Còn Lãnh Huyết, chàng lại có cảm giác như mình đang phải đối mặt với một con mãnh hổ hung dữ.

Đây không phải là lần đầu tiên Thiết Thủ và Lãnh Huyết gặp người này.

Đó chính là vị “bằng hữu” của Ngô Thiết Dực.

6.

Thiết Thủ vẫn giữ nguyên tư thế cũ, hít sâu vào một hơi, chậm rãi nói: “Bằng hữu!”.

Người cầm ô vẫn hoàn toàn không động đậy.

Thiết Thủ lại nói: “Chúng ta muốn cầu kiến Ngô đại nhân”.

Người cầm ô cơ hồ như đang cúi đầu ngắm nhìn cái bóng của chính mình.

Thiết Thủ chau mày.

Người kia vẫn không lên tiếng đáp lại.

Lãnh Huyết gằn giọng nói từng chữ một: “Chúng ta nhất định phải gặp”.

Người kia hơi ngẩng mặt lên nhìn, Thiết Thủ và Lãnh Huyết cảm thấy như có một luồng hàn quang bức tới.

Đúng lúc này, Thiết Thủ đột nhiên quay người lại.

Người cầm ô cũng động thân.

Y đi về phía đại môn của đô đốc phủ.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên một cảm giác lạ lùng.

Bọn họ và người cầm ô kia phảng phất như những kẻ đi ngược chiều nhau trên một chiếc cầu hẹp, trừ phi một bên chịu lùi lại nhường bước, bằng không, nhất định sẽ có người bị bức rơi xuống dòng nước xiết bên dưới.

Ai sẽ lùi?

Không lâu sau thì có người ra mời Thiết Thủ và Lãnh Huyết vào phủ. Hai người vừa mới ngồi xuống, Ngô Thiết Dực đã sầm mặt bước ra, sau lưng y chừng mười thước là người cầm ô thần bí kia.

Cho dù ở trong nhà, nhưng người này vẫn không thu ô lại, vì vậy Thiết Thủ và Lãnh Huyết vẫn không thể nhìn rõ được mặt y.

Ngô Thiết Dực trầm giọng nói: “Hai vị đến tìm ta gấp như vậy không biết có chuyện gì?”.

Ai cũng có thể nhìn ra y đang cố gắng nén cơn giận của mình xuống.

Thiết Thủ chỉ nói một câu: “Chuyện này liên quan đến một trong hai đại hồng nhân dưới trướng Ngô đại nhân, nên chúng ta mới đến thỉnh thị ý kiến của ngài, bằng không thì đã bắt người trước rồi mới bàn tiếp rồi”.

Ngô Thiết Dực nghe vậy liền biết ngay sự tình nghiêm trọng, chăm chú lắng nghe chàng nói lại một lượt những điều vừa phát hiện, gương mặt lúc vàng lúc xanh. Cuối cùng Thiết Thủ bổ sung thêm: “Chúng ta đã giao Hoắc Ngọc Thi cho Hoắc tiên sinh, nhưng đã kiểm khắp các nhà lao lớn nhỏ trong vùng vẫn không thấy đâu. Hoắc tiên sinh không kê bắt giam Hoắc Ngọc Thi. Loại dân tộc hạ lưu bỉ ổi như hấn, làm sao có thể không xét xử gì đã lập tức phóng thích được? Bất luận thế nào, Hoắc tiên sinh cũng phải cho chúng ta một câu trả lời xác đáng”.

Gương mặt Ngô Thiết Dực lúc xanh lúc trắng, cuối cùng cũng không dằn nén nổi, vỗ tay đập mạnh xuống bàn quát lên: “Ngô mỗ này trọng kẻ hiền tài, đối xử nhất mực tôn trọng, vậy mà Hoắc nhị lại dám làm những chuyện công tư bất phân đó sau lưng ta, thật là đáng ghét! Nếu không phải hai vị điều tra cẩn mật, không để sót chân tơ kẽ tóc thì ta đã bị hấn qua mặt mất rồi!”.

Chỉ nghe y gầm lên: “Người đâu! Mau gọi Hoắc nhị ra đây cho ta!”.

Kế đó lại quay sang nói với Thiết Thủ, Lãnh Huyết: “Hai vị khổ tâm suy nghĩ cũng là vì muốn giữ thể diện cho Ngô mỗ, nhưng con người Ngô Thiết Dực này xưa nay một là một, hai là hai, quyết không vị tình riêng mà nương nhẹ bất cứ ai!”.

Một lúc sau thì thấy Hoắc Chử Tuyên vội vội vàng vàng chạy tới, vừa liếc thấy Lãnh Huyết và Thiết Thủ cũng có mặt, y không khỏi ngây người.

Câu đầu tiên của Ngô Thiết Dực là: “Nhi tử của người đâu?”.

Hoắc Chử Tuyên lộ ra vẻ hoảng hốt: “Đại nhân... đã biết chuyện của tên nghiệt chủng đó rồi?”.

Ngô Thiết Dực tức giận mắng: “Bây giờ là ta hỏi người hay người hỏi ta?”.

Hoắc Chử Tuyên sợ hãi đáp: “Thuộc hạ đã giam hấn vào trong ngục rồi”.

Ngô Thiết Dực cười gằn hỏi tiếp: “Ngục nào?”.

Hoắc Chủ Tuyền dường như không ngờ Ngô Thiết Dực sẽ hỏi câu này, ngần ra một chút mới đáp: “Đại lao của nha phủ”.

Ngô Thiết Dực nhìn sang Thiết Thủ, Thiết Thủ thở dài một tiếng rồi nói: “Hoắc tiên sinh, những lao ngục lớn nhỏ ở đây chúng ta đều đã kiểm tra cả rồi, nhưng không có người nào là Hoắc Ngọc Thi cả”.

Sắc mặt Hoắc Chủ Tuyền trở nên xám xịt, lẩm bẩm nói: “Kỳ quái? Lẽ nào hẳn lại vượt ngục rồi?”.

Ngô Thiết Dực quát lớn: “Chủ Tuyền, người đừng giả ngây nữa!”.

Hoắc Chủ Tuyền giật bắn mình: “Đại nhân...”.

Thiết Thủ chột lên tiếng: “Hoắc tiên sinh, một năm trước lệnh lang đã bị bắt, giam vào đại lao rồi bị xử trảm, tại sao bây giờ vẫn còn sống, có phải là ngài đã lạm dụng quyền thế trong tay, dùng một người vô tội chết thế cho lệnh lang không?”.

Hoắc Chủ Tuyền ngạc nhiên biến sắc, nhất thời không nói được tiếng nào.

Ngô Thiết Dực thở dài một tiếng: “Chủ Tuyền, ta đối đãi với người không bạc, sao người lại lừa dối ta như vậy? Có phải là coi thường ta ngu dốt hay không?”.

Hoắc Chủ Tuyền lẩm bấp nói: “Hắn... hắn... là nhi tử của thuộc hạ!”.

Ngô Thiết Dực râu tóc đều dựng ngược cả lên, gầm lên như sấm động: “Nhi tử của người thì sao chứ? Chuyện lớn chuyện nhỏ lẫn lộn vào với nhau, người muốn mọi người cùng chịu họa phải không?”.

Hoắc Chủ Tuyền nghe y nói vậy lại run lên một chập, lúc này nhìn ánh mắt của Ngô Thiết Dực, thật vô cùng đáng sợ.

Ngô Thiết Dực lạnh lùng nói thêm một câu: “Hoắc Chủ Tuyền, người tự mình làm thì tự mình chịu, không trách ta được!”.

Hoắc Chủ Tuyền nghe y nói dứt câu này, đột nhiên toàn thân run lẩy bẩy, đưa mắt liếc về phía Thiết Thủ và Lãnh Huyết, da mặt căng ra, môi mấp máy như muốn nói điều gì đó.

Đúng lúc này, một vật thể xé gió lao thẳng vào y.

Võ công Hoắc Chủ Tuyền cũng không phải tầm thường, lập tức quát lên một tiếng, tung người bay ngược về phía sa bẫy thước. Lúc định thần nhìn lại, hai mắt y liền trợn to lên như muốn nổ tung.

Thứ bay về phía y không ngờ lại là một người.

Người đó lao không trúng Hoắc Chử Tuyên, thì liền ngã nhào xuống đất.

Hoắc Chử Tuyên kêu lên thảm thiết, tung người lao tới, lật người đó lên xem, thì ra chính là nhi tử Hoắc Ngọc Thi của y.

Xương đầu Hoắc Ngọc Thi đã hoàn toàn vỡ nát, dường như đã bị trọng vật đánh phải.

Hoắc Chử Tuyên giấu Hoắc Ngọc Thi trong đồ đạc phủ, vốn tưởng rằng đây là nơi an toàn nhất, không ai dám lục soát, nhưng không biết từ lúc nào, có lẽ là lúc Thiết Thủ và Ngô Thiết Dực chất vấn Hoắc Chử Tuyên, người cầm ô thần bí kia đã biến mất.

Lúc y xuất hiện trở lại trong đại sảnh là ngay sau khi Hoắc Ngọc Thi bị ném ra.

Người này đi hay đến đều như loài quỷ mị u linh, vô thanh vô tức.

7.

Hoắc Chử Tuyên đau đớn bị thương gào lên thảm thiết.

Thiết Thủ ngáp ngừng lên tiếng: “Việc này...”. Chàng vốn định nói là dù Hoắc Ngọc Thi có đáng tội chết, nhưng hình như cũng không nên tru sát tại chỗ, nhưng lời ra đến miệng rồi thì chàng lại nghĩ giang hồ động thủ, làm sao có thể lo đến chuyện bắt được hay không bắt được. Bản thân chàng tra án, có lúc cũng không thể bắt sống đối phương, đành phải giết rồi nói sau. Huống hồ, Hoắc Ngọc Thi cũng đích thực là hạng tội ác ngập đầu, chết trăm lần cũng không đáng tiếc.

Cho dù chàng có muốn nói, thì cũng không thể nói được nữa.

Bởi vì lúc này Hoắc Chử Tuyên đã hú lên một tiếng chói tai.

Cùng lúc đó, mười ngón tay của y cùng lúc xòe ra, bất ngờ phóng vút tới, đâm thẳng vào cổ họng và mặt Ngô Thiết Dực.

Nhìn cơ thịt trên mặt y giật giật không ngừng, cơ hồ như không bấm vào Ngô Thiết Dực ra thì không cam tâm vậy.

Nhưng Ngô Thiết Dực không tránh né.

Ánh mắt nhìn Hoắc Chử Tuyên của y đầy vẻ tiếc thương, giống như một người đang dâng hương trước linh cữu của lão bằng hữu vậy.

Đúng vào sát na trước khi song trảo của Hoắc Chử Tuyên cắm vào cổ họng Ngô Thiết Dực, Lãnh Huyết và Thiết Thủ chợt nghe thấy một tiếng vù.

Trong cái nháy mắt đó, một bóng người đã lướt qua bên cạnh, một chiếc ô che mưa, chụp xuống đầu Hoắc Chử Tuyền như một đám mây đen.

Chỉ nghe Hoắc Chử Tuyền rống lên thảm thiết.

Bóng ô đã biến mất.

Hoắc Chử Tuyền ôm chặt tâm khẩu, lắc lư, lắc lư, lắc lư, hai mắt lòi ra, ngã gục xuống, lập tức táng mạng đương trường.

Trong khoảnh khắc bóng ô chụp xuống Hoắc Chử Tuyền, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đã nhìn thấy người kia.

Nhưng trên đầu y vẫn đội nón tre, nón tre lại kéo thấp xuống thế nên hai người chỉ kịp liếc nhìn thấy chiếc cầm nhọn của y, chứ không thấy rõ diện mạo.

8.

Ngô Thiết Dực thở dài: “Chết rồi?”.

Chiếc nón tre của người kia khẽ trầm xuống một chút, coi như gật đầu. “Soạt”

Chiếc ô lại mở ra, người thì đã lướt vào đứng trong bóng tối.

Ngô Thiết Dực thở hắt ra một hơi nặng nề, cười khổ nói với Thiết Thủ, Lãnh Huyết: “Ta xưa nay luôn tin tưởng Hoắc tiên sinh, không ngờ y lại làm chuyện bất nghĩa, khiến ta không thể không... tâm trạng ta hôm nay không tốt, vụ án này cũng coi như đã liễu kết... hai vị thứ cho Ngô mỡ không tiến!”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều có cảm giác không thỏa đáng, nhưng rốt cuộc là không thỏa đáng ở đâu, tại sao không thỏa đáng thì đều không thể nói ra được.

Hai người đành phải cáo từ.

Lúc rời khỏi đại sảnh, Lãnh Huyết nhìn chằm chằm vào người đứng trong góc khuất kia, thanh kiếm bên hông chàng, chợt rung lên nhè nhẹ.

Mỗi lần giao thủ với địch nhân, Lãnh Huyết đều dùng kiếm, kiếm đã trở thành tinh thần khí phách của chàng, vì vậy mỗi lần gặp phải đại địch, kiếm đều khẽ rung lên như muốn báo cho chàng biết: sớm muộn gì chàng cũng phải người cầm ô đó quyết chiến.

Nhưng người đó dường như là được làm bằng gỗ đá vậy, vẫn chẳng hề động dảy.

Lãnh Huyết hít sâu một hơi, thu liễm tinh thần, đang định lên tiếng cáo từ thì chợt liếc thấy Thiết Thủ cũng đang nhìn chằm chằm vào người kia, hơn nữa ánh mắt còn như dính chặt vào chân y.

Chân thì có gì đáng nhìn?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>